

25) **Ændringsforslag af Finansministeren:**

Til III. c.

Der indsættes en ny Konto, saalydende:

„Til Opførelse af en Frilagerbygning paa Kjøbenhavns Toldbod,
 sidste Bidrag ..... 660,000 Kr.“

Forslaget tiltrædes.

Mindretallet (Chr. Hansen, Hauerslev og Th. Nielsen) skal i Anledning af det fra Folketinget oversendte Forslag til Finansloven for 1891—92 gøre følgende Bemærkninger: I Følge Grundlovens § 48 skal Finansloven indeholde et Overslag over Statens Indtægter og Udgifter. Dertil hører efter Mindretallets Opfattelse først saadanne Bevillinger, som ere hjemlede ved særlige Love, og dernæst de, som i Følge Sædvane have staaet i længere eller kortere Tid paa de foregaaende Aars af Rigsdagen vedtagne Finanslove, hvorved anerkendte bestaaende Institutioner opretholdes, og endelig saadanne frie Bevillinger, hvorom den bevilgende Myndighed i det hele kan enes, fordi man finder dem enten nyttige eller nødvendige for Almenvellet. Vi se ikke bedre, end at det foreliggende Forslag fuldtud fyldestgør disse Fordringer. Derimod forekommer det os, at de Ændringer, som Regeringen foreslaar, og hvortil Flertallet har sluttet sig, gaar langt ud over dette Maal. Da Finansloven kun skal indeholde de nødvendige Lovregler for Statens Indtægter og Udgifter, saa følger deraf, at den ikke maa benyttes til at fremme saadanne Foranstaltninger, som kun bør finde deres Ordning ved særlige Love, med mindre da alle Parter ere enige om at bruge en anden Fremgangsmaade, og selv i dette Tilfælde kan det endda være tvivlsomt nok, om man handler rigtig i at gaa udenfor den Vej, som i og for sig synes at være den naturlige, og som bedst stemmer med Grundlovens Ord og Mening.

Efter Mindretallets Opfattelse hører Kjøbenhavns Befæstning ubetinget til de Foranstaltninger, der kun kunde og burde fremmes ved særlige Love, hvilket ogsaa den nuværende Regering saa vel som tidligere Regeringer forhen have erkendt. Der er fremsat Ændringer til § 26, i Følge hvilke der forbruges betydelige Bevillinger baade til Kjøbenhavns Sø- og Landbefæstning, som Mindretallet derfor baade af formelle og reelle Grunde aldrig vil kunne give sin Stemme. Desuden forlanges der en Række Bevillinger, som kun søge deres Hjemmel i saadanne foreløbige Love og Foranstaltninger, der nu have bestaaet i en Række af Aar, hvis Grundlovs-mæssighed Folketinget har bestridt ifølge deres Oprindelse, og hvis forfattede Bestaaen efter Mindretallets Opfattelse er i Strid med Grundloven, da de efter privat Indbringelse ere forfasteede i Folketinget. Vi henviser i øvrigt til, hvad der derom fra tidligere Mindretallets Side de foregaaende Aar er fremsført i Betænkninger over Forslag til Finansloven (jfr. Tillæg B. Sp. 1195—98 Samlingen 1887—88 og Tillæg B. 2035—38 Samlingen 1888—89), saavel som til de Bemærkninger, der hvert Aar under Behandlingen af de foreløbige Love i Landstinget ere fremkomne fra vore Meningsfæller mundtlig og skriftlig. Saalænge Ændringer af den Bestaafenhed fastholdes, er enhver Overenskomst om Finansloven umuliggjort. Angik Menigheden blot de frie Bevillinger, anser Mindretallet det ingenlunde for umuligt, at man kunde komme over disse Stridspunkter, skønt det rigtignok paa dette Omraade forekommer os, at de Forlangender, som Forsvarsministerne stille, ere altsfor overdreven store, idet vi dog bemærke, at Mindretallet altid vil medvirke til, at saadanne Bevillinger kunne blive givne, der ere en naturlig Følge af de